

အခန်း(၁)

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ဂျီယာ ...’

‘အားပါး ... နာမည် က အမိုက်စားပါလား။ နာမည် ရင်းတော့

ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။’

‘ဟုတ်မလား။ ရှင်ကလည်း မေးပဲမေးတတ်တယ်။ ဂျီယာဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပေးထားတဲ့ တစ်ဦးပိုင်နာမည် ’

‘ဘာလဲ ... တစ်ဦးပိုင်နာမည် ဆိုတာ’

‘ဒီလိုလေ ... ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပေးထားပြီး ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း ပိုင်တဲ့နာမည် ကို ပြောတာ’

‘မင်းဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲကွ’

‘ရှင်းရှင်းလေးပါ။ အခု ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတယ်။ ဟုတ်လား ...’

‘ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ’

ကောင်မလေး ‘ခစ်’ ခနဲ ရယ်သည်။

‘ထားပါးတော့ . . .။ ကျွန်မ ပြောသလို သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါ။ အဲဒီ သစ်ပင် ဆိုတဲ့နာမည် ကို ဘယ်သူပေးခဲ့တာလို့ ရှင်ထင်လဲ’။

‘သိမလားကွ’

‘အဲလိုပဲ ဒီခြံထဲမှာ ရှိတဲ့ အိမ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကိုရော၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖိုထားတဲ့ မီးဖိုဆိုတာ ကိုရော။ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် လုံးရဲ့ မျက်လုံးမှာ စည်ထားတဲ့ အဝတ်ကိုရော၊ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ ယောက်ျား။ ကျွန်မက မိန်းမ၊ လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ အိုးခွက်ပန်းကန်စတဲ့

ကျွန်မတို့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း အားလုံးမှာ နာမည် တွေ ရှိကြတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်သူတွေ မှည့်ခေါ်ခဲ့တာလဲ။ ရှင်ရော၊ ကျွန်မရော မသိဘူး။ သေချာတာ ကတော့ ကျွန်မတို့ ပေးထားတဲ့ နာမည် တွေ တစ်ခုမှမဟုတ်တာပဲ။ ယုတ်စွ အဆုံး . . . ကျွန်မတို့ နာမည် တောင် ကျွန်မတို့ မပိုင်ဘူး။

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

‘မိဘတွေ ပေးထားတဲ့ နာမည် လေ။ ဒါမှမဟုတ် ဘုန်းကြီးတွေ ၊

ဗေဒင်ဆရာတွေ ပေးခဲ့တာ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ နာမည် က အဖေ၊ အမေပိုင်တဲ့နာမည် ။ ကျွန်မတို့ပိုင်တဲ့ နာမည် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်မနာမည် ကျွန်မပိုင် ချင်လို့ ဂျီယာဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပေးထားတာပဲ’

အနည်းငယ်တော့ စဉ်းစားလောက်၏ ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

အရာအားလုံးက ဘယ်သူတွေ ပေးထားခဲ့မှန်း မသိသော နာမည် ကိုယ်စီနဲ့။ သူမ ပြောသလိုပင် အများ ခေါ်နေသော ကိုယ့်နာမည် တောင် အမှန်က မိဘတွေ ပေးထားသော နာမည် ။ ကိုယ်တိုင်ပေးထားသော နာမည် မဟုတ်။

‘ကျွန်မ ကတော့ စဉ်းစားထားတယ်။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့

သားသမီးမွေးရင်လည်း ကျွန်မ သား၊ သမီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ နာမည် ပေးမှာ ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးခိုင်းဘူး။ လောကကြီး ထဲမှာ အများ သူငါ ခေါ်တွင် ဖို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပေးထားလို့ ရတဲ့နာမည် က အနည်းအကျဉ်းပဲရှိတာ လေ။ ကျန်တာတွေ အားလုံးက သူများ တွေ ပေးပြီးသား’

ဟုတ်နေပြန်ပါသည်။

‘ဒါဆို မင်းက အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူးပေါ့’

သူ့အမေးကြောင့် သူမ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ ရယ်လိုက်ချိန်တွင် သူမ

နားသီးဖျားလေးမှ ဆည်းလည်သံလေးများ တချင်ချင်မြည် သံကို ကြားရပါသည်။ နားဆွဲရှည်ရှည်လှလှလေးများ ကို ခေတ်နှင့် လျော်ညီစွာ ဝတ်ဆင်တတ်သော မိန်းကလေး

တစ်ယောက် ဖြစ်မည် ထင်၏။ သည်းသည်း လှုပ်ရှားနေတာမို့ တချွင်ချွင်မြည် သံလေးက အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။

မျက်လုံးမှာ အဝတ်စည်းထားရသည်မို့ သူမ ဘယ်လို

ပုံစံရှိနေသနည်းဆိုတာကိုတော့ မမြင်ရ။

‘ရှိစရာလားရှင့် . . . အိမ်ထောင်ရှိမှတော့ ဒီလို ကစားပွဲမျိုး ဝင်ကစားပါ့မလား’

‘ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရော ရှိလား’

‘ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူးဆိုတော့

ရည်းစားတွေ ၊ ဘာတွေ များ ရှိလား မေးကြည့်တာပါ။ မင်းက

‘အသံချိုတယ်လေ’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘အသံချိုတော့ ရုပ်လည်း ချောမှာ ပဲလို့ ထင်မိလို့ပါ’

‘ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . .’

ရယ်နေပြန်ပါသည်။ သူမရယ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး နားဆွဲသံလေးကိုလည်း

အဆက် မပြတ် ကြားနေရ၏။ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက ဘီလူးမလောက်ပဲ ရုပ်ဆိုးနေပါစေ၊ သူတို့ကို ချော သည်ဟု ပြောလျှင်တော့ သွေးနားထင်ရောက်ကာ တော် လေးဝအလောင်းလျာများ လောက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ထင်သွားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်လုံးမှ အဝတ်ကို ဖယ်ကြည့်လျှင်တော့ ဘေးမှ မဒီလည်း ဖင်နဲ့မြေကြီး

တစ်တောင် လောက်မြင့်နေမှာ သေချာသည်။

‘ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘စစ်ရိပ်. . . .’

‘ရှင်ကရော နာမည် ဝက်ပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုကစားပွဲမျိုး ဝင်ကစားပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ နာမည် မှန်ကိုပဲ သုံးပါ တယ်’

‘ကဲ . . . ကိုစစ်ရိပ်၊ ရှင်ကချည်းပဲ မေးနေတယ်။ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို မေးပါဦးမယ်’

‘ရှင်ကရော ရည်းစားရှိလား’

‘ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေပြီဗျာ။ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ထားဖူးတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ . . . ။ အဲဒါဆို ရှင်ချစ်သူအပေါ် ရှင် ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်ခဲ့လဲ’

သူ အနည်းငယ် စဉ်းစားသွားသည်။

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ချစ်သူ တစ်ယောက် အပေါ် ရှင်မျှော်လင့်ထားသမျှ အားလုံးပေါ့။ ဥပမာ ရှင့်ချစ်သူ ဖြစ်လာမဲ့ လူဟာ ရုပ်ချောရမယ်တို့၊ ပညာတတ်ရမယ်တို့၊ ချမ်းသာရမယ်တို့ စသဖြင့် ပေါ့’

စစ်ရိပ် ‘တဟားဟား’ အော်ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့်

ဘေးကမ်းကလေး အနည်းငယ် ကြောင်သွားသည်ထင်၏ ။ ပြီးတော့ နားမလည်သော မေးခွန်းတစ်ခု ချက်ချင်း ဆိုသလို ထွက်လာသည်။

‘ရှင် . . . ဘာလို့ ရယ်တာလဲ’

‘မင်းမေးခွန်းက ရယ်စရာကောင်းနေတာကိုး။ အဲလိုမေးခွန်းမျိုးက အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ ကို မေးရမှာ ’

‘ဘာကြောင့် လဲ’

‘ဒါမှ သူတို့အခန့်သား ထိုင်စားလို့ ရမှာ လေ’

‘ရှင်ကရော . . .’

‘ငါ ကတော့ တစ်ခုပဲ မျှော်လင့်တယ်’

‘ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ချစ်နေဖို့’

‘အဲ . . .’

တိုးသံသ့အာမေဒိုတ်သံတစ်ခု သူမဆီမှ ထွက်လာပါသည်။ သူ့စကားကိုကြားပြီး အနည်းငယ် ဖျားသွားသည်ထင်၏ ။

‘ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒါဆို နောက်တစ်ခု ထပ်မေးဦးမယ်။ ဒုက္ခရောက်သူ တစ်ယောက်ကို ရှင် ဘယ်လောက်ထိ ကူညီဖူးလဲ’

စဉ်းစားသွားရ၏ ။ ဒါပေမဲ့ ခဏချင်းပင် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်တချို့က ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာ သည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာ လား’

‘ပြောပေါ့’

‘တော် တော် တော့ ကြာနေပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် ၊ ခြောက်နှစ် လောက်ကပေါ့။ ဒီလိုညမှာ ပဲ လမ်းထိပ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကစားပြီး အိမ်ကိုပြန်လာတော့ ည ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဆယ် နာရီဆိုပေမဲ့ ငါတို့ ဒီမြို့လေးကသေးတော့ အိမ်တိုင်းလိုလို တံခါးပိတ် အိပ်နေကြပြီ။

ပြန်လာရင်း လမ်းတစ်ဝက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က အမောတကော ပြေးလာတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက် နဲ့ ဆုံတယ်။ ပခုံးပေါ်မှာ အိတ်မည်းကြီးတစ်လုံးကို မနိုင်တနိုင်ထမ်းလို့။ ငါ့ကိုတွေ့ တော့ အဲဒီ လူကြီးက ပြောတယ်။ ‘ညီလေး . . .’ ဒီအနီးအနားမှာ ပုန်းလို့ရတဲ့ နေရာကောင်းကောင်း မရှိဘူးလားတဲ့။ နောက်မှာ သူ့ကိုသတ်မဲ့သူတွေ လိုက်လာလို့တဲ့။ ငါလည်း ကလေးပဲရှိသေးတာဆို တော့ ပထမ လန့်သွားတာပေါ့’

‘ဆက်ပါဦး’

စကားကို ရပ်ကာ တံတွေး :မျိုးတော့ သူမက ထောက်ပေးသည်။

‘လူကြီးပုံစံကြည့်ရတာ လည်း တကယ်ပဲ သူ့ကိုသတ်မယ့်လူတွေ နောက်ကလိုက်လာလို့ ငါ့ဆီက အကူအညီတောင်းပုံမျိုး ဖြစ်နေတော့ ချက်ချင်း ပဲ သူ့ကို တစ်နေရာ ဒေါ်သွားလိုက်တယ်။ ဒါ ငါတို့ရပ်ကွက်လေ။’

ပြီးတော့ အဲဒီ အနီးအနားမှာ ငါတို့ကစားနေကျရေတွင်း ပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီအတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းမှာ ငါတို့ တူတူပုန်းတမ်းကစားရင်း ဝင်ပုန်းလို့ရအောင် ကျင်းလေးတစ်ကျင်း တူးထားသေးတော့ အဲဒီ လူကြီး အဆင်ပြေသွားတယ်။

တစ်အောင့်ကြာတော့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ တကယ်ပဲ တုတ်တွေ ၊ ဓားတွေ ကိုင်ပြီး ရောက်လာပါလေရော။ ငါ့ကိုတော့တွေ့ . ခုန ဝီနားကို လူ တစ်ယောက် ရောက်လာသေးလားတဲ့။ ငါလည်း ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး လမ်းကို လွှဲပြောလိုက်တယ်ဟာ’

‘အဲဒီ တော့ . . .’

‘အဲဒီ တော့ ငါ ညွှန်လိုက်တဲ့လမ်းအတိုင်း လူအုပ်ကြီး လိုက်သွားကြတာပေါ့။ တစ်အောင့် ကြာပြီးတော့ စိတ်ချရတော့မှ အဲဒီ လူကြီးကို အပေါ်ပြန်တက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အပေါ်ရောက်ရောက် ချင်း လူအုပ်ကြီးပြေးထွက်သွားတဲ့ ဆန့်ကျင်ရာကို လူကြီး တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့တာပဲ။’

အဲဒီ လူကြီး ပြေးထွက်သွားတော့မှ ငါလည်း ရေတွင်း ပျက်ထဲကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ အထုပ် လေးတစ်ထုပ် ကျန်ခဲ့တာကို တွေ့ ရတယ်။ ဆင်းယူကြည့်တော့ အဝတ်ပတ်ထားတဲ့ ဘူးလေးတစ် ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဟာ။ ငါလည်း ချက်ချင်း ပဲ လူကြီးနောက်ကို ပြေးလိုက်တာပေါ့။ တော် တော် နဲ့ မမိပါ ဘူးဟာ။ နာရီဝက်နီးနီးကြာပြီးတော့မှ အရိပ်အယောင်တွေ ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း မိအောင်လိုက်ပြီး သူ့ကျန်ခဲ့တဲ့ အထုပ်လေးကို ပြန်ပေးတာပေါ့’

‘အင်း. . .’

‘လူကြီးက ငါ့ကို အကြာကြီး ကြောင်ကြည့်နေတယ်ဟာ။ ပြီးတော့မှ ကျေးဇူးပဲ . . .’

ညီလေး ရာ။ မင်းကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက်မမေ့ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့
ငါပေးတဲ့အထုပ်လေးကို ယူပြီး ပြန်လှည့်ပြေးသွားတယ်။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိဘူး။ ငါ တော်
တော် ပျော်သွားတယ်ဟာ။ လူတစ် ယောက် ရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။
သူ့ကျကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကိုပါ မနေမနား ပြည်ပေးလိုက်နိုင်တယ်ပေါ့။

ဒါနဲ့ ငါလည်း အပျော်တွေ တသီတတန်းကြီးနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

ခြံထဲရောက်ရင်ပဲ အိမ်ဝ မှာ ထိုင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေတဲ့ အမေ့ကိုတွေ့ ရတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲလို့ ငါမေးကြည့်တော့ အိမ်ကို သူခိုးဝင်ခိုးသွားလို့တဲ့။ သူခိုးနောက်ကို ရပ်ကွက်ထဲက
လူတွေ တုတ်တွေ ၊ ဓားတွေ ဆွဲပြီး လိုက်သွားကြတယ်တဲ့’

‘ဟယ်...’

တအံ့တဩအသံလေး သူမထံမှ ထွက်လာသည်။

‘တစ်လျှောက်လုံး ပျော်လာတဲ့အပျော်တွေ ခဏလေးနဲ့ လွင့်ထွက်သွားတယ်။
အမေက ငါ့ကို ဖက်ပြီး ငိုပါလေရော။ ပြီးတော့ တစ်ခွန်းပြောတယ်။ သားမုန့်ဖိုးလေးတွေ နဲ့
နည်းနည်း ချင်းစီ စုထားတဲ့ စုဘူးလေးကို အမေ မထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ဘူး။ အမေ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။ ငါတကယ်ပဲ အရပ်ကြီး ပြတ် လဲကျသွားတော့မလို ခံစားလိုက်ရတယ်ဟာ။

တကယ်တော့ ငါကူညီလိုက်တဲ့ လူက ငါ့အိမ်ကို ဝင်ခိုးသွားတဲ့ သူခိုး
ဖြစ်နေတယ်။ ငါအမော တကော လိုက်ပေးခဲ့တဲ့ အဝတ်ပတ်ဘူးလေးက မုန့်ဖိုးလေးတွေ ကို
တစ်နေ့ နည်းနည်း ချင်းစီ စုထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ စုဘူးလေး ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လောက်
ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းလဲ။ ငါ အဲဒီ လောက်ထိ လူ တစ်ယောက် ကို ကူညီခဲ့ဖူးပါတယ်’

ပတ်ဝန်းကျင်က ခဏတာတိတ်ဆိတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့ကို
ခပ်လှမ်း လှမ်း မီးပုံဆီမှ တဖျစ်ဖျစ် အသံများ ကို ကြားရ၏ ။ သစ်ပင်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်နေသော
ခြံဝန်းကြီးတွင် ၊ မှာ အေးစိမ့်စိမ့်ရသက တစ်စထက်တစ်စ မင်းမူလာနေသည်။

ဒီဇင်ဘာ ညတစ်ည ဖြစ်သည်။

အတော် ကြီးကြာမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ခုနဲ့အတူ သူမအသက်ဝင်လာကာ...

‘အေးဟာ ... စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘ကြာနေပါပြီ။ ဘာမှ မခံစားရတော့ပါဘူး’

ပြီးတော့ တိတ်သွားပြန်ပါသည်။ တိတ်ဆိတ်မှု ကို ဒီလိုညမျိုးမှာ မနှစ် မြို့၊
သည်ကြောင့် ...

‘ကဲ ... ဂျီယာ ... မေးစရာ ကုန်ပြီးလား’

‘ဟင့်အင် ... တစ်ခု ကျန်သေးတယ်’

‘ဘာမေးမှာ လဲ ... မေး...’

‘ရည်စား တစ်ယောက် ကို ဖြတ်မယ်ဆို ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြတ်မလဲ’

‘လာပြန်ပြီ။ ဘာကိစ္စ ငါက ရည်းစားကို ဖြတ်ရမှာ လဲ’

‘ဒီလိုရှင်...။ ရှင်က မချစ်ဘဲနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို တွဲ နေတယ်။

အဲဒီ ကောင်မလေး ကတော့ ရှင့်ကို တကယ်ချစ်နေတယ်။ တစ်နေ့ ရှင်တစ်ကယ်ချစ်တဲ့
မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ တော့ လက်ရှိတွဲ နေတဲ့ ကောင်မလေးကို
ဘယ်လိုဖြတ်မလဲ’

‘ဒီအတိုင်းပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီး ဖြတ်မှာ ပေါ့’

‘အဲလို လုပ်လို့မရဘူးလေ။ ဟိုကောင်မလေးက ရှင့်ကို တကယ်ချစ်နေတာ’

‘ငါက တကယ်မချစ်ဘူး’

‘မှန်တယ်လေ။ ရှင်တကယ်မချစ်ပေမဲ့ ဖြတ်လို့ရတဲ့နည်းတွေ အများ ကြီး
ရှိတာပဲ။ အဲလို ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောပြီး ဖြတ်တော့ ဟိုဘက်က ဘယ်လက်ခံနိုင်မှာ လဲ။
လက်ခံနိုင်တယ်ထားဦး။ တော် တော် ခံစားသွားရမှာ ပေါ့။ ရှင် မသနားဘူးလား’

‘ငါ့ကိုငါ ပိုသနားတယ်’

ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မကြာလိုက်...

'ဪ... ရှင်တို့က ဒီလိုလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို မချစ်ဘဲနဲ့ တွဲ ချင်တိုင်း တွဲ ၊ ပြီးတော့ တကယ်ချစ်နေမဲ့လူ တွေ ပြီဆိုပြီး ဖြတ်၊ တရားကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ယောက်ျားတွေ များ တော် တော် ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါလား'

'ငါလည်း မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေ ကို တော် တော် ကြောက်သွားပြီ။ အထူးသဖြင့် ငါမချစ်ဘဲ တွဲ နေရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပေါ့'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

ဒေါသရောင် အနည်းငယ်စွက်သော မေးခွန်းတစ်ခု လျှပ်ပြက်သလို ပေါ်လာတော့...

'သူ့ကို မချစ်မှန်းသိရက်နဲ့ ငါတွဲ ချင်စိတ် ဖြစ်လာအောင် ကြိုး စားအားထုတ်လို့။ အထူး သဖြင့် မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေ တတ်တဲ့ မိန်းမမာယာဆိုတာတွေ နဲ့ ငါတွဲ ဖြစ်အောင် စည်းရုံးသိမ်း သွင်းလို့'

'ဘာရှင့်...'

'ဟား... ဟား... ဟား...'

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မိလိုက်၏ ။ နံဘေးမှ ကောင်မလေးမှာ တော့ ကြိတ်မနိုင်၊ ဒဲမရတွေ ဖြစ်နေမည် ထင်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မီးပုံမှာ တဖျစ်ဖျစ်အော်မြည် နေ၏ ။ ခြံဝန်းကြီးက သူတို့နှစ် ယောက် မှတစ်ပါး အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသလို။

ဒီဇင်ဘာလေငွေ့က အဝတ်လွတ်နေသော နေရာတွေ ကို မညှာမတာ ပွတ်ဆွဲနေ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ...

'Happy ... New ... Year...'

ဟူသော အသံတွေ ခြံပြင်ဘက်ဆီမှ ဆက်တိုက်ဆိုသလို
ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

နံဘေးမှ အငွေ့အသက်တစ်ခု ကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားသလို။

ဒါမှမဟုတ် ဝေးသထက် ဝေးသွားသလို . . . ။

အခန်း(၂)

Online မှာ ကြော်ငြာတစ်ခုအား ကြည့်ရင်း သူတို့အုပ်စု အံ့ဩသွားသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြော်ငြာပါလား။

GAEA (ဂျီယာ) ကို လက်ထပ်ချင်သူများ
အောက်ပါ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပါ။

- ၁။ စာကြောင်းရေ (၁၀၀) ခန့်ရှိ ကဗျာရှည်တစ်ပုဒ် စပ်ပြရန်။
- ၂။ ရည်စားဟောင်းထံ ဖြတ်စာတစ်စောင် ရေးပြရန်။
- ၃။ ရခိုင်အရေးအခင်းတွင် လှူဒါန်းငွေကို ဖော်ပြရန်။
- ၄။ ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ယောက်အား မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ ကူညီဖူးကြောင်း ရေးပြန်ရန်နှင့်။
- ၅။ ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ် သင်မျှော်လင့်သမျှ အရာအားလုံးကို မကွယ်မဝှက် ရေးပြရန် တို့ ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ မေးခွန်း (၅) ခုစလုံးကို အောင်မြင်သူသည် ဂျီယာနှင့်တွေ့ဆုံရမည်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းကိစ္စများကို နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ အရာအားလုံးသည် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံမှုပေါ်တွင် မူတည်၏။

စာဆုံးသွားချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတို့ ပြူး ကျယ်သွားချေပြီ။ အဓိကမှာ GAEA (ဂျီယာ) ဆိုသော နာမည် ။

Keyboard ပေါ်မှာ သူ့လက်ချောင်းတွေ ပြေးသွားတော့ မင်းဇင်နှင့် ဖြိုး သစ်ထွန်းတို့ အနား ရောက်လာသည်။ မင်းဇင်က . . .

‘ဟေ့ကောင် . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ပြန်မဖြေ။ စာတစ်ကြောင်းကို ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဂျီယာ . . . မင်းကို ရှာတာ ကြာနေပြီ။ ငါ့နာမည် စစ်ရိပ်၊ မင်းမှတ်မိတယ်မလား’

ကံကောင်းစွာ ပင် တစ်ဖက်မှာ သူမလည်း ရှိနေသည်။

‘မသိဘူး...’

‘ဟင် ...’

စစ်ရိပ် မျက်မှောင့်ကြုတ်မိသွားသည်။ ဖြိုး သစ်ထွန်းက တစ်ဖက်မှ ပြန်စာကို ကြည့်ကာ...

‘ဟေ့ကောင် ... မင်းကို မသိဘူးတဲ့’

ခေါင်းယမ်းရင်း နောက်တစ်ကြောင်း ရိုက်ထည့်လိုက်ပါသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ New ... Year ညက ငါတို့ ဆုံခဲ့တာလား။ တောင်ကုန်းပေါ်က ခြံကြီးတစ်ခြံမှာ ချစ်သူရှာပွဲတော် ကစားရင်း ဆုံခဲ့တာ မမှတ်မိဘူးလား’

‘ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ’

‘ငါတို့ မျက်လုံးကို အဝတ်စည်းထားတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငါတို့နှစ် ယောက် စကားတွေ အများ ကြီး ထိုင်ပြောကြတယ်’

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ဖက်မှ ပြတ်ပါသည်။

‘စာမေးပွဲ ဖြေမှာ မဟုတ်ရင် Line ပေါ် ဝင်မလာပါနဲ့’

ပြီးသွားလေပြီ။ သူ့စာတွေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်ပို့ပေးမဲ့ ပြန်စာရောက်မလာတော့...

‘ကျွတ်...’

စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်မိတော့ သူ့ကို သူငယ်ချင်းနှစ် ဦးက ပိုင်းကြည့်ကြသည်။ စစ်ရိပ် သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏ ။ ထိုကဏ္ဍကို အဆုံးထိ ဝင်ကြည့်တော့ ဖြေဆိုထားသူပေါင်း ၂၀၀ ကျော်နေပါပြီ။ ထိုအထဲမှ ငါးဦးသာ အောင်မြင်ထား၏ ။

ဘာတွေ လဲ။

ဘယ်သူတွေ လဲ။

သူ တစ်နှစ် တာပတ်လုံး အသည်းအသန်ရှာဖွေနေသည့် ဂျီယာကရော
ဘယ်ရောက်နေ တာလဲ။

စိတ်မသက်မသာဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ ထက်လာခဲ့ပါသည်။ ဟိုနှစ် ကောင် ကတော့
နောက်မှာ ခပ်ကုတ်ကုတ်ပါလာ၏ ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတွေ က အပိုးမကျိုး။ တစ်ယောက် ကို
တစ်ယောက် ကြည့် ကာ ပြုံး စိစိ။

ရပ်ကွက်ထဲကိုရောက်တော့ လူရှင်းစပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်တိုင်းလိုလိုမှာ
ဝင်းခြံတံခါးတွေ ပိတ်ပြီး နေ့ရက်တစ်ခုကို နှုတ်ဆက်ဖို့ တာစုနေကြပြီ။ အဆောင်ရှိရာ လမ်းချ
းလေးမှာ တော့ အစဉ် သဖြင့် မှော င်မည် နေ၏ ။

မကြာခင်က မိုးရွာထားသည့်ကြောင့် လမ်းချိုးလေးက ရေဝပ်နေသည်။
မြေနိမ့်ပိုင်း ဖြစ်သည့် အတွက် သူတို့အဆောင်ရှိရာဆီသွားသော လမ်းမှာ မိုးတွင်
းကာလတို့တွင် ရေဗွက်၊ ရေအိုင်တွေ ပွယလျက် ရှိနေတတ်ပါသည်။ ယခုလည်း
သူတို့သုံးယောက် မှာ သိုင်းကွက်နင်း၍ . . . ၏

ဒီအချိန်ဆို အဆောင်ရှေ့တံခါးပိတ်ပြီမို့ နောက်ဖေးတံခါးသို့ သာ
ဦးတည်လိုက်သည်။ တံခါး ရှေ့ကိုရောက်တော့ ဖြိုး သစ်ထွန်းမှာ အနားတိုးသွား၏ ။
ဒီကောင်က ဒါမျိုးကိစ္စတွေ အလွန်တော် ပါ သည်။ တံခါးကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနဲ့ ကပ်ကာ
နားစိုက်ထောင်သည်။ စိတ်ချရတော့မှ တံခါး နှစ် ရွက်အလယ်မှ စုံကိုင်ကာ အတွင်းကို
ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းလိုက်၏ ။

‘ဝွပ်’ ခနဲ အသံအုပ်အုပ်မြည် ကာ တံခါးနှစ် ချပ်မှာ ပွင့်သွားသည်။ ဒီတော့မှ
သူတို့သုံးဦး အတွင်းကို ခပ်ကုပ်ကုပ် ဝင်လိုက်ကြပါသည်။ ဖြိုး သစ်ထွန်းက တံခါးကို
မူလအတိုင်း ပြန်ပိတ် သည်။ ဂျက်ပြန်ထိုးမထားခဲ့။ အဆောင်ကလူတွေ အပြင်မှာ
ကျန်ချင်ကျန်နေလိမ့်မည် ။

ညဆယ်နာရီဆိုလျှင် တံခါးပိတ်သည်က အဆောင်စည်းကမ်း ဖြစ်၏ ။ ရှေ့တံခါး၊
နောက် တံခါးအပြင် ဝင်းခြံတံခါးကိုပါ ပိတ်၏ ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်းခြံစည်းရိုးက လုံခြုံသည်မဟုတ်။

အချိန်မရွေး အတွင်းကို ဝင်ရောက်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီး လင်မယား ကတော့ ညဆယ်နာရီထိုးတာနဲ့ ရှိသမျှ တံခါး အကုန်ကို မပျက်မကွက် လိုက်ပိတ်တတ်ပါသည်။ ခက်တာက သူတို့ တံခါးပိတ်သော အချိန်တိုင်း လိုလို အဆောင်မှာ လူမစုံတတ်သေး။ အပြင်မှာ လည်ပတ်လို့ကောင်းတုန်းသာ ရှိသေးသည်။

ဒီတော့ အဘိုးကြီးလင်မယား တံခါးပိတ်ပြီးသည်နှင့် အဆောင်က မေတ္တာရှေ့ထားသူ မည် သူမဆို နောက်ဖေးတံခါးဂျက်ကို အပေါ်ပြန်တင်ထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မည် မှပဲ နောက်ကျပါစေ။ အဆောင်တွင်း သို့ အခက်အခဲမရှိ ပြန်ဝင်နိုင်၏ ။ တစ်ခုပဲ သတိထားရမည် ။ အဘိုး ကြီးလင်မယား၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး အာကြမ်း၊ လျှာကြမ်း၊ အပျိုကြီးမလုံးတင်နှင့် ရင်ဆိုင် မတိုးမိစေဖို့။

အဆောင်မှာ နှစ် ထပ်ဆောင် ဖြစ်ကာ သူတို့အခန်းသည် အပေါ်မှာ ရှိသည်မို့ လှေကား အတိုင်း ခြေသံကို လုံအောင်ထိန်းကာ တက်လာခဲ့၏ ။ အပေါ်ထပ်အခန်းအားလုံး မှောင့်မည် နေပြီး တစ်ခန်းသာ မီးလင်းနေသည်။ ပြေးကြည့်စရာမလိုပါ။ ထိုအခန်းတွင် ကြိတ်ပိုင်း ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

စစ်ရိပ် အခန်းအတွင်း ဝင်ပြီးတော့ ထင်ထားသလိုပါပင်။ ကြိတ်ပိုင်းသို့ သွားရောက်စနည်း နာသူ မင်းဇင်နှင့် ဖြူး သစ်ထွန်းတို့ ဝင်လာကာ . . .

‘အောင်ကြီးတော့ တော် တော် ထိနေပြီကွ။ ဖုန်းပေါင်ထားရတယ် ပြောတယ်’

‘အာနီးလည်း အခြေအနေမကောင်းဘူး။ မနေ့ကမှ အိမ်ကပို့လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ တက် တက်ပြောင်နေပြီ’

သူ့ကို ဦးတည်ကာ ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပေမဲ့ သူ ကတော့ ကိုယ်အတွေ့နှင့် ကိုယ်သာ မျောနေမိ သည်။ အင်းမလှုပ်၊ အိမ်မလှုပ် သူ့ပုံစံကြောင့် သူကောင်းသားနှစ် ကောင် ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလို ခေါင်းကုတ် ဖင်ကုတ်လုပ်ရင်း ရေချိုးရန် ပြင်ကြသည်။

နှစ် ဦးသား အင်္ကျီကိုယ်စီချွတ်ကာ ရေလဲပုဆိုးတွေ ပခုံးပေါ်တင်ပြီးတော့...

‘ဟေ့ကောင် ... ရေမချိုးဘူးလား’

ခေါင်းယမ်းပြတော့ မသတိသလို နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း သူကောင်းသားတွေ အောက်ဆင်းသွားကြ၏။ အရင်အချိန်တွေ ဆိုပါက ဒီဟန်၊ ဒီအမူအရာတွေ လုပ်ပြလျှင် နားရင်းထ အုပ်မိမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ယခုတော့...

တစ်ယောက် တည်းကျန်ခဲ့တော့မှ internet ဆိုင်က အ ဖြစ်အပျက်ကို သေချာပြန်စဉ်းစား မိသည်။

‘ဂျီယာ ...’

ဟုတ်ပါသည်။ နာမည် တူရုံမဟုတ်။ သူနဲ့ ဆုံစဉ်ပြောခဲ့သော စကားတွေ နဲ့ အခု online တွင် ကြော်ငြာထားသည့် မေးခွန်းက အတော် များများ တူညီနေသည်။ ဒါကို ဘာကြောင့် သူ့ကိုမသိဘူး ဟု ပြောရတာ နည်း။ တကယ်ပဲ မသိတာလား၊ မသိယောင်ဆောင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် online မှ ဂျီယာက သူနဲ့ဆုံခဲ့သော ဂျီယာမဟုတ်လို့လား။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကြော်ငြာကဏ္ဍမှာ ထူးခြားနေတာတော့ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ထိုစာမေးပွဲ အား စိတ်ဝင်စား၍ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုထားသူ ၂၀၀ ကျော် ရှိနေသည်။ ထိုအထဲကမှ အောင်မြင်သူ ၅ ယောက် ရှိထား၏ ။

အရင်က သူလုံးဝ သတိမထားမိခဲ့။ ယနေ့မှ တွေ့ မိတာ ဖြစ်ပြီး တွေ့ တွေ့ ချင်းပင် စဉ်းစား စရာတစ်ပုံတစ်ပင်က နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်ကို ရောက်လသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ရေချိုးသွားသူနှစ် ယောက် ပြန်တက်လာ၏ ။ ရှေ့ဆုံးမှဝင်လာသူမှာ မင်းဇင် ဖြစ် ပြီး နောက်ကလိုက်လာသူက အသားဖြူဖြူ၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ ပါးစုံအစ်အစ်နှင့် ဖြိုး သစ်ထွန်း။ သူ့ကို အဆောင်မှာ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ခေါ်သော နာမည် ပြောင်ရှိ၏ ။ ‘ဝက်ဖြူ’။

ထိုနာမည် ခေါ်လျှင် ဖြိုး သစ်ထွန်းမှာ ဒေါသအလွန်ထွက်၏ ။ စိတ်ကြီးသူမို့

တော် ရုံတန်ရုံ သူ့ကို မစရဲ။ နောက်ကွယ်မှသာ ခေါ်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက် မှာ အဆောင်သို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာကြသူတွေ မို့ တစ်ယောက် တစ် ခန်းမရ။ နှစ် ယောက် ခန်းကျယ်ကျယ်ကိုပင် သုံးယောက် ပေါင်းနေရပါသည်။

အပြင်ဆောင် ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းသားချည်းပဲ ရှိသည်မဟုတ်။ အခြားခန်းသို့ လည်း မပြောင်းချင်သဖြင့် ဖြစ်သလိုသာ နေနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီနှစ် ကောင်နဲ့နေရတာ ညရေညတာ အဆင်မပြေ။ အလွန်ဟောက်တတ်၏ ။

အခုလည်း အခန်းတွင် :ရောက်လာကတည်းက ဘာကိုမှန်းမသိ။ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်နေ သည်။

‘ဟေ့ကောင် ... ဖြိုး သစ်၊ အခန်းထဲမှာ ဘာအနံ့ထွက်နေသည်လည်း မသိဘူး။ အနံ့ခံ ကြည့်စမ်း’

မင်းဇင်စကားကို သဘောပေါက်စွာ ဖြိုး သစ်ထွန်းက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်၏ ။ ပြီးတော့ လက်နဲ့ နှာခေါင်းကို နာနာပွတ်ကာ...

‘ပုပ်ပွနေတဲ့ အနံ့ကွ။ ဘယ်က ထွက်နေတာလဲ မသိဘူး’

ဖြိုး သစ်ထွန်းက အင်္ကျီမဝတ်ရသေးသော သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဝအစ်အစ်ကို ကုန်းနမ်းကာ...

‘ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က ဆပ်ပြာနံ့ကို သင်းနေတာပဲ။ ငါ့ဆီက မဟုတ်ဘူး’

‘ငါလည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်ကပါလိမ့်’

စစ်ရိပ်နေလိုမရတော့။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလျှင် သူ့ကို စကားလုံးကြီးကြီးတွေ ဖြင့် မနာ နာအောင် ဆော်တော့မည် ။ သူ ရေမချိုးတာကို အကြောင်းပြုပြီး နှစ် ယောက် ပေါင်းကာ ဝိုင်းနှိပ် ကွက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထိုင်ရာမှ ခုန်ထရင်း နီးစပ်ရာ ဖြိုး သစ်ထွန်းနားရင်းကို ‘ဖုန်း’ ခနဲ ပိတ်အုပ်တော့

သူကောင်း သား ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် ဖြစ်သွား၏ ။ ပြီးတော့ နောက် တစ်ယောက် ၊ နှစ်
ကောင်လုံး နားရင်းပွတ်ကာ သူ့ကို အူကြောင်ကြောင် ကြည့်ပြီး . . .

‘ဘာလဲဟ...’

‘ခွေးသား . . . ဘာလုပ်တာလဲ’

‘မင်းတို့ဘိုးအေက အပျင်းကြီးပြီး မချီးတာမဟုတ်ဘူးကွ။ မလိုအပ်လို့ မချီးတာ။
မင်းတို့လို တစ်နေ့ ရေနုခံ ခါချိုးမှ ဝက်နဲ့ပျောက်မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။

‘ဘာကွ...’

ဖြိုး သစ်ထွန်း အသံကျယ်သွားသည်။ မင်းဇင် ကတော့ . . .

‘ဟေ့ကောင် . . . ပြောချင် နာမည် တပ်ပြော၊ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းမယမ်းနဲ့’

အနာပေါ် တုန်ကျသွားသည်ကြောင့် ဖြိုး သစ်ထွန်း ရှား ရှား ရှိရှိ ဖြစ်
သွားပါသည်။ စစ်ရိပ် ထိုပုံစံကို ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်ပြုံး ကာ . . .’

‘ဘယ်လိုလဲ . . . အခုရော ပုပ်ပွနေတဲ့ အနံ့တွေ နံသေးလား’

ဖြိုး သစ်ထွန်းက သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး မခံချိမခံသာ ဆဲရေး သည်။ မင်းဇင်
ကတော့ သူ့အား သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်ကာ . . .

‘ရှက်ရမ်း ရမ်းပြီး မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မဲမနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းက ခံနေကျဥစ္စာ။
ဒီလောက် လေးနဲ့တော့ အထိနာစရာမလိုပါဘူး’

အခွင့်ရတုန်း တင်းနေသော ဖြိုး သစ်ထွန်းက ဝင်တွယ်ပြန်သည်။

‘အေးလေကွာ . . . ငါတို့တောင် မင်း ဘယ်အကွက်ရေး တယ်ဆိုတာ သိတယ်။

ဒီလောက်နဲ့ ကတော့ ဟိုက မင်းကိုလက်ခံပြီး အိပ်လိမ့်မယ်၊ မသေမချင်း . . . မှတ်ထား . . .
ဟေ့ကောင်။ online က မိန်းကလေးတွေ အကုန်လုံး ဆရာကြီးတွေ ချည်းပဲ။

အကောင်းသေမယ် မထင်နဲ့။ အစွယ်တင် လေယာဉ်တင် သင်္ဘောနဲ့ တင်ရလိမ့်မယ်။

စစ်ရိပ်ကြောင်ကာ သူတို့ကို ကြည့်မိ၏ ။ သူ့ကို နှစ် ယောက်
ပေါင်းနှိပ်ကွက်နေကြပေမဲ့ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း နားမလည်။

‘မင်းတို့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

နှစ် ယောက် သား တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ဖြိုး သစ်ထွန်းခေါ်
ဝက်ဖြူက...

‘စစ်ရိပ်... စစ်ရိပ်... မင်းက ... ဟိုး ... မြန်မာပြည်အရှေ့ပိုင်းက လာပေလို့ပဲ။
ငါတို့ လို ရန်ကုန်မှာ မွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးတဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက်တွေ ကို လာပတ်ချင်နေတယ် . .
. ဟုတ်လား’

‘ဟား... ဟား... ဒီအကွက်တွေ မင်းတို့တောမှာ သွားလုပ် ... ဟေ့ကောင်’

မင်းဇင်ကပါ ဝင်တွယ်ပြန်သည်။ သူတကယ်ပင် နားမလည်နိုင်စွာ
ဖြစ်နေရတော့၏ ။ နောက်တစ်ခါလည်း ထပ်မအုပ်ချင်တော့သည်မို့...

‘နေပါဦး... မင်းတို့နှစ် ကောင် ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကို ဘာလိုင်းကြီး
တွယ်နေကြပါလား’

‘မင်း တကယ်မသိဘူးပေါ့’

‘ဟင့်အင်း...’

ဝက်ဖြူက ‘ဟက်’ ခနဲ အိုက်တင်တစ်ချက်ကျွေးကာ ရယ်သည်။

‘မင်းက ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေတော့လည်း ပြောပြရတာ ပေါ့ကွာ။ ခုန မင်း
Chatting မှာ ခံလာရတာ ကို ငါတို့ ပိုင်းလှောင်မှာ စိုးလို့ မျက်နှာတည့်နဲ့
အိုက်တင်လုပ်နေတာမလား’

ဒီတော့မှ နှစ် ကောင်စလုံးကို ကောင်းကောင်းဆဲပေးလိုက် ၏ ။

‘မင်းကြီးတော် ကြီး အိုက်တင်လုပ်ရမှာ လား။ တကယ်သိတာကွ’

‘ဒါဆို ဟိုဘက်က မင်းကို မသိပါဘူးလို့ ဘာလို့ ပြောရတာလဲ’

စစ်ရိပ် သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချကာ...

‘ငါလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ’

သူ့စကားနှင့် ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဖြိုး သစ်ထွန်းက မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ...

‘ဒါဆို မင်း ငါတို့ကို လိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး။ ဂျီယာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် New Year ညက တကယ်ကို ဆုံခဲ့တာ’

စကားကို ရပ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်တိုကို လက်လှမ်းကာ မီးညှိသည်။ တစ်ချက် နှစ် ချက် ဖွာရှိုက်ပြီးတော့...

‘မင်းတို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ငါပြောပြမယ်။ ယုံတာ မယုံတာတော့ မင်းတို့အပိုင်းပေါ့’

မင်းဇင်က အားနာသလို သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

‘တကယ်ဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲကွ။ ငါတို့က မင်းနောက်နေတယ် ထင်လို့’

‘အေးကွာ ... ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဆုံခဲ့ပုံကိုတော့ သိချင်တယ်’

စစ်ရိပ်ဆေးလိပ်ငွေများ ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှုတ်ထုတ်လိုက်၏ ။ အခင်းအကျင်းညှိသော အခန်းလေးထဲတွင် ဆေးလိပ်ငွေတွေ သာ လွင့်ကျပြန်လွင့်ကုန်သည်။

အခန်း(၃)

‘ချစ်သူရှာပွဲတော်’ ဆိုတာ ငါရဲ့ ဇာတိတောင်ပေါ်မြို့၊ လေးမှာ နှစ်
သစ်ကူးပွဲတော် ညတိုင်း အစဉ်အလာမပျက် ကျင်းပနေကျ ပွဲတော် လေးတစ်ခုပေါ့။ ပွဲတော်
ဆိုတာထက် ရင်ခုန်စရာကောင်း တဲ့ ကစားနည်းလေးတစ်ခုဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မည် ။

လူတိုင်းတော့ မကစားဘူး။

ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ နှစ် တိုင်းလိုလို ကစားတယ်။ ငါတို့ရပ်ကွက်ရဲ့
အစွန်မှာ တောင် ကုန်းလေးတစ်ခုရှိတယ်ကွ။ အဲဒီ ပေါ်မှာ ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်။
သီးပင်၊ စားပင်၊ အရိပ်ရပင် အကုန်ရှိတဲ့ခြံကြီးပေါ့။ လိမ္မော်၊ ထောပတ်၊ ကော်ဖီ၊ ပိန္နဲ
အကုန်ရှိတယ်။

အဲဒီ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိတယ်။
ရှေးအဆောက်အအုံကြီးပေါ့ ကွ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်သားတွေ တော့ အများ ကြီး မရှိဘူး။
ပိုင်ရှင်လင်မယား နှစ် ယောက် တည်းပဲ။

ငါပြောတဲ့ ‘ချစ်သူရှာပွဲတော်’ ဆိုတာကို အဲဒီ ခြံထဲမှာ နှစ်
တိုင်းကစားကြတယ်ကွ။ ဦးဆောင် ကျင်းပပေးတာ ကတော့ အိမ်ရှင်လင်မယားပဲပေါ့။

ညနေ မှာ ငါ့စပျိုးပြီဆိုတာနဲ့ ကစားဖို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူငယ်တွေ ကို
ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက စိတ်ဝင်စားသူ လူပျို၊ လူလွတ်တွေ ရင်တခုနဲ့ခုနံနံ
သွားကြတာပေါ့။ ခြံဝရောက်တာ နဲ့ ကစားဖို့ လာသူမှန်သမျှကို အိမ်ရှင်လင်မယားက ဆီးကြို
ပြီး မျက်လုံးမှာ အဝတ်စည်းလိုက် တယ်။

စည်းကမ်းချက်အရ အဲဒီ အဝတ်ကို သတ်မှတ်ချိန်မရောက်မချင်း
လုံးဝမဖယ်ရဘူး။ အဝတ် ပြေတော့မယ်ဆို သူတို့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပြန်စည်းခိုင်းရတယ်။
ခြံထဲမှာ မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုထားတယ် ကွ။ ငါတို့ကို မျက်လုံးအဝတ်စည်းပြီး အဲဒီ မီးပုံကြီးနားကို
ခေါ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ မီးပုံကို အလယ်မှာ ထားပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ဖက်

မိန်းကလေးတစ်ဖက် သပ် သပ်စီခွဲထိုင်ခိုင်းတယ်။ ယောက်ျားလေးဖက်ခြမ်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ပါသလဲမသိသလို မိန်းကလေး ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ပါတယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိဘူး။

အချိန်ကျလို့ ကစားတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အိမ်ရှင်လင်မယားက ယောက်ျားလေးတွေ ကို တစ် ယောက် ချင်းခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေ ရှိရာကကို သွားခိုင်းတယ်။ ယောက်ျားလေးလက် နဲ့ ပထမဆုံး ထိမိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီ ညအဖို့ နှစ်ယောက် အတူတူ တစ်ညလုံး စကားထိုင်ပြော ရတာ ပဲ။

မျက်လုံးစည်းထားလို့ ကိုယ်နဲ့စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ မသိရဘူးနော်။ မနက်မိုးလင်း လို့ ဖွင့်ကြည့်ချိန်ရောက်မှ စည်းထားတဲ့ အဝတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရတာ ၊ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းလဲ။

မနက်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတာ ရှိသလို ချက်ချင်း ထပြေးရတဲ့လူ၊ အော်ငိုရတဲ့ လူတွေ လည်း ရှိတယ်ကွ။

ငါ့အလှည့်ရောက်တော့ အိမ်ရှင်လင်မယားက ငါ့ကို တွဲ ခေါ်ပြီး မိန်းကလေးအုပ်စု ထိုင် နေရာဆီ လွှတ်ပေးတယ်။ ငါ့လက်နဲ့ ပထမဆုံးထိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ 'ဂျီယာ'ဆိုတာပဲ။

အိမ်ရှင်လင်မယားက ငါတို့နှစ် ယောက် ကို အတူတူတွဲ ပြီး တစ်နေရာကို ခေါ်သွားတယ်။ ငါ့အထင် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်ထင်တာပဲ။ အဲဒီ မှာ ငါတို့ စကားထိုင်ပြောကြတာပေါ့။

စကားတွေ က ရောက်တတ်ရာရာ ဆုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အဲဒီ မိန်းကလေး ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ ငါစဉ်းစားနေတာ။ ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ သူ့အသံကို ငါလုံးဝ မကြားဖူးဘူး။ စည်းကမ်းချက်အရ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လို့လည်း မရဘူး။ အသာချင်းတောင် ထိခွင့်မရှိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

သူလည်း ငါ့လိုပဲ ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကတော့ နာမည် အမှန်ကို ပြောလိုက် တယ်။ ငါတို့ရုပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးဆိုရင်တော့ သေချာပေါက် ငါ့ကို သိပြီပေါ့။ သူ ကတော့ နာမည် အမှန် မပြောဘူး။ 'ဂျီယာ'လို့ပဲ ပြောတယ်။

တစ်ခုပဲ။

စကားပြောနေတုန်း ဖွင့်ကြည့်ချိန်မရောက်ခင် အဲဒီ ကောင်မလေး ငါ့အနားက ထွက်သွား တယ်ကွာ'

'ဟေ...'

'ဟာ...'

အိပ်မက်မှန်းသလို နှစ် ကောင်သား ပါးစပ်ဟောင်းလောင်ပွင့်သွားကြပါသည်။ သူ ကတော့ မီးသေနေပြီ ဖြစ်သော ဆေးလိပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ညှိလိုက်၏ ။

'တကယ်ကို ပျောက်သွားတာလား။ လုံးဝ ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့'

'ဟင့်အင်း...'

'မင်းတို့ကစားပွဲက အချိန်မပြည့်ခင် အဲလို ထွက်သွားလို့ရတယ်လား'

သူခေါင်းကို ခပ်လေးလေးယမ်းကာ...

'ငါလည်း အဲလိုထွက်သွားလို့ရတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး'

'ဒါဆို ဘာလို ထွက်သွားရတာ လဲ'

သူ မပြောတတ်ပါ။ ဖြိုး သစ်ထွန်း အမေး ကတော့ နည်းနည်း နီးစပ်သည်။

'မင်း လိုက်မရှာဘူးလား'

ဆေးလိပ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်လိုက်၏ ။